

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Christus moriturus, sitiendi cervo collatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

ni lagenam neminis ore libatam reddi iubens. Ego quidem, aiebat, exercitui meo, non mihi stiebam. Ita verissime Christus non sibi, sed humanæ genti stiebat, nos ab interitu servatos cupiebat.

§. V. Christus moriturus sitiens cervo collatus.

Canit Rex David: *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima ad te Deus.* Mirari quis non immerito possit, cur Christus in divinis libris sæpius conferatur cervo. Causarum aliquot eruiamus.

I. Cervus capitalis hostis colubrorum & serpentium. Ubi ubi occasio pugne, digladiantur inter se. Cervus serpentes è cavernis suis vel halitu educit, & interficit. Hinc cervo venena glutientis sitis maxima. Christus cum antiquo pugnans serpente, delictorum nostrorum virus attraxit: *Posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum.* Hinc sitis tam acerba.

II. Cervus sagittâ læsus, dum potest currit, tamquam fugâ & cursu exculsus sagittam, hinc accendit sitim. Christus amoris telo faucibus, non solum pro universis simul hominibus, sed pro singulis scortim pari paratissimus fuit, à parte quodammodo inhibendus. Immensi telum amoris illum impulit ad cursum è celo in terram conficiendum. *A summo calo egresso ejus ad curvandam viam, & occursum ejus usque ad summum ejus.* Quid miramur maximam sitim post tam ingentem cursum?

III. Cervus quandoque altiusculam sepem transmisurus saltu, seipsum misere configit palo. Christus in horto sepe præaltam è mero dumeto textam vidit & cohortuit. Nam *payere capit, raderet, & mœstus esse.* Jamque transire cupiens, *Pater, inquit, si possibile est, transeat à me calix iste, transeat, transeat.* Moliebatur saltum. Quippe viderat sibi præsentia flagella, orbiculare vepretum, trabales clavos, execrandam crucem, doloribus & opprobriis plenissimam. Ah quam acuta, quam alta, quam horrenda seps! Sponsa quasi prælagiens, & ideo mœnens, *Fuge, inquit, dilectè mi, & assimulare capere humilique cervorum super montes aromatum.* Malè meruebat scilicet

cervorum super montes aromatum. Malè meruebat scilicet cervorum super montes aromatum. Malè meruebat scilicet sponia, ne in monte Golgothæo sicut sibi reperiret sponia. Hoc certè loco nobilissimus ille cervus in sepe ex cellam sese inde horribili crucis palo infixit. *Ego pono animam meam, inquit, ut erum, samam eam.* Nemo tollit eam à me, sed ego pono eam à meipso.

IV. Spiritus divinus, scriba est non tantum velociter scribens, sed planè admirandus, qui literulâ unâ, apice vel unico complura claudit mysteria. Psalmus vigesimus primus de Christi cruciatibus conscriptus est totus. Inscriptio hujus Psalmi: *Pro susceptione matutinâ.* Hebrææ vocis origine spectatâ, inscriptionem hanc habemus: *Pro cervâ matutinâ.* Ita Basilii, Hieronymus, Bellarminus nos erudiunt. Rectè *Cervâ*, quia pati maximè ad carnem Christi pertinebat. Quod Petrus asserens, *Christo igitur, inquit, in carne passio, & vos eadem cogitatione armamini.* Hæc cervâ, Christi caro, fixa patibulo a venalem aspitem triumphavit. Hinc illud triumphale carmen pro cervâ sitiente ac moriente, quæ matutinis horis ad vitam rediit. Hinc cervâ matutinâ dicitur.

§. VI. Christi sitiens duplex potus, sed miserissimus.

Cum illud roboris prodigium Samson mille Philisthæos asini mandibula in unum velut acervum jugulasset, horrendum sitiens clamavit ad Dominum: *Tu dedisti in manu servi tui salutem hanc maximam atque victoriam: & en sitim morior.* Aperuit itaque Dominus molarem dentem in mandibulâ asini, & egressa sunt ex eo aquæ. Quibus haustu refocillavit spiritum, & vires recepit. Christus crucifixus omnes Acherontis exercitus profligavit. Victoria & salus maxima. Interim clamabat victor: *En sitim morior.* Ah, mi Deus, liceat nobis ad modulum humanum loqui, quomodo hæc res Angelos præterit? quomodo

A huic occasione desuerunt? quomodo Christum extremè sitientem neglexerunt? Danielem in lectum cavo necari fame non permiserunt? nonnam ei per Abacuc abundè ministrarunt? Elia famem & sitim cibo & potu crederunt. Sed & Christi esuritionem post quadragintadiale jejunium obsequiis suis levârunt, at verò sitim in erace vehementissimam nec aquæ quidem caliculo sedârunt. Fel in acam, acetum in potum offertur: Angeli silent & dissimulant.

Cacodæmon admiranda duo celebravit convivium. Primum in paradiso, ubi mera eaque pretiosa, sed furtiva poma appotuit. Hujus convivii sumptus neculum ad ultimum allem perfolvimus: ex gre alieno adhuc laboramus. Altero convivio diabolus meros lapides appofuit, & convivam Dei Filium, quem non noverat, invitavit, & ad alacriter edendum familiari sermone animavit. Judæi faxeo illo longè funestius truxerunt convivium, fel pro edulio, acetum pro vino Domitico appofuerunt. Bis, ut diximus, accepit Christus potum in supplicii clivo. Primum, antequam in crucem suffusus, vinum myrtharum, seu acetum felle mixtum. Moris erat, uti est hodièque, reis ad supplicii locum perductis vinum generosius offerre, ut mortem & misus considerarent, & facilius tolerarent. Judæi, eâ quidem specie quâ morem retinerent, re autem verâ, ut Christo rursus illuderent, pro vino vappam evanidam, mucidam, felleam attulerunt. Nam ex contumeliâ, ut Chryostomus ait, fel desiccatum panis loco vappæ intriverunt, non pectori roborando, sed gurgulii discruciendo, quem solum hæc tenus non leserant. Ne quæ ergo pars corporis à cruciatu foret libera, & ne quid ipsi ludibriorum omitterent, hoc genus potionis tam abominandæ excogitârunt. Consentaneum fel ita Christo præbitum, ut esset cibus simul & potus, quamquam magis fuerit potus quàm cibus. Euthymius dilucide, *Arburor, inquit, fragmenta aridi fellis in aceto emollita fuisse, ut acetum quidem loco vini esset, illa verò fragmenta pro buccellâ panis.* Et præcipue sanè potum dederunt, consecutivè etiam cibum. Hic enim qui animo desitiantur, vinum præbere solemus injecto pane, ut primum bibentes, postmodum etiam possint edere. Hunc autem potum felleum libare Christus voluit, potatè reculavit, non tam hostium barbarie, nec potius amaritie offensus, quàm ut ostenderet, se placidè Patris arbitrio ad mortem progredi, non autem doloris impatientiâ præcipitem ferri, nec ultro tibi mala & necem accelerare.

Primum igitur Christi potus ad crucem, acetum fuit myrtharum, felleum. Alter acetum purum, non ad sitim extinguendam, sed ad irisionem augendam. Quod aperte testatur Lucas, *Illudebant autem ei & milites, inquit, accedentes, & acetum offerentes ei, dicentes: Si tu es Rex Judæorum, salvum te fac.* Quod asserens Victor beati Marci Græcus interpret, *Et hoc quoque, ait, quoddam spongiam aceto plenam ori illius admovebant, insana absurdæq; illusionis opus erat.* Cyrillus hæc confirmans, *illi aded longe, inquit, ab omni humanitate aberant, ut pro juvante potu atque jucundo, nocentem & acerbum attulerint, & humanitatem, quâ moveri videbantur, in impietatem converterent.* Tam iste igitur, quàm prior crudelis potus Adami protoplasti gulam expiavit. Ita cenare voluit Christus ad pessimum illud in paradiso jenaculam hospiti solve dum.

Hic quisvis suam ipse conscientiam interroget, quem modum in cibo potuque sumendo teneat, num temperantia ac sobrietatis metas non transiliat, num fellis & acceti memor subinde gulam frenet, an verò potius omnes illi habenas laxet, nec genium re ullâ fraudet. Itaque secum ipse constituat, quam hæc in re deinceps legem velit servare. Heu quàm nullam pro Christo, pro nobis sitim ferimus! Quoties mensam & pocula non plures tantum horas, sed in alterum sæpe solem producimus? quoties exultante verecundiâ verbis & factis pudendis, linguâ & manibus propudiosis, omnem pudorem inter

Diabolus duo celebravit convivium: Primum in paradiso Alterum in desego.

Christus in supplicii clivo bis potum accepit.

Euthymius in cap. 27. Matih.

Luc. cap. 23. v. 37.

Hoc dupli potus Christus Adami gulam expiavit.

A cenâ sumitur.